

«روز کارگر»! آنچه هست و آنچه باید باشد!

فعالین جنبش لغو کار مزدی / اول ماه مه ۲۰۲۲

مراسم موسوم به «روز کارگر» از دیرباز تا امروز به ویژه در طول دهه های اخیر، تصویر متضاد صف آرائی ها و سنگربندیهای بوده است که می تواند و باید خصلت نمای واقعی این روز و این نام باشد. روز کارگر در زمین زندگی و مبارزه طبقاتی، کلید واژه ای برای نمایش آمادگی، همبستگی، سازمان یافتگی، استواری، آگاهی، عزم جزم و اراده راسخ طبقه کارگر جهانی در مقابل سرمایه داری و بازخوانی مانیفست جنبش کارگری برای نابودی عاجل این نظام است. سخن از «روز کارگر» با هر روایت و تعبیر دیگر، نه فقط روز کارگر نخواهد بود که نمایش پیروزی بورژوازی در تصرف این مراسم و خارج ساختن آن از دست توده های کارگر است. حادثه سیاهی که دهه ها است اتفاق افتاده است و آنچه اینک زیر این بیرق می بینیم کمیک - تراژیک آزار دهنده ای از رقص کوکی محافل چپ نما یا عده ای کارگر در روال مناسک پردازی های بورژوازی است. روز کارگر یعنی اینکه کارگران جهان سطح موجود استخوان بندی شورائی ضد سرمایه داری خود را به نمایش نهند، اگر فاقد این سازمان یافتگی با این جهتگیری هستند، نقد ریشه ای خود برآرایش قوای روز را با هم در میان گذارند، کالبدشکافی رادیکال آنچه آنان را در راهبردهای انحطاط زای انحلال آمیز مسخ کرده است، تار و پود چاره گری انترناسیونالیستی سازند. استراتژی خروج آگاهانه، نقشه مند و عملی خود از آن وضعیت را شیرازه تصمیم گیری های سراسری کنند. روز کارگر اگر فاقد این شاخص ها است سوای مضحکه فریب و سناریوی تولید توهم چه معنا و موضوعیت دیگری دارد؟! تشکیل اجتماع با فراخوان این حزب، آن اتحادیه، یک سندیکا، مطالبه تضرع آمیز و زبوانه چند ریال مزد افزون تر یا معاش بهتر از سرمایه داران و دولت ها، عزیمت از همیشه کارگر ماندن، جاودانگی کار مزدی، ارجاع سرنوشت طبقه خویش و بشریت به افت و خیز پویه ارزش افزائی سرمایه، قفل کردن معیشت، سلامتی، رفاه، حقوق اولیه انسانی و همه چیز خود، به منشورها و مبانی ماندگاری سرمایه داری، سر دادن چند شعار ضد رژیمی یا تکبیر «سوسیالیسم، سوسیالیسم»!! چه ربطی به روز کارگردارد؟! چنین فرایض مسموم، مخدر و خماری زا چرا باید مهر کارگر بر خود گیرد!!

جنبش کارگری جهانی نیازمند رمی جمره، سعی صفا و مروه، آویختن به دیوار ندبه، یا انجام عشاء ربانی نیست، به برگزاری مناسک ایدئولوژیک و نیایش های مکتبی احتیاج ندارد. پای بند تقدس آئین ها و تکریم سنت ها نیست، نماد هستی، میدانداری، بقای بالنده این جنبش دستاوردهای پیکارش در پهنه خارج سازی حاصل کار و تولید از چنگ سرمایه، از کارانداختن نظم اقتصادی، سیاسی، حقوقی، مدنی، فرهنگی، اجتماعی سرمایه داری، سازمانیابی سراسری قدرت کارزار طبقاتی علیه بردگی مزدی، اعمال این قدرت علیه سرمایه در کلیه عرصه های زندگی اجتماعی و چگونگی آرایش قوای روز در این جنگ ها و آوردگاهها است. روز اول ماه مه روز گزارش دستاوردها در این مصاف ها است. روز دیدار شوراها و ستادهای بین المللی جنبش شورائی سراسری ضد بردگی مزدی کارگران دنیا است.

نیاز به روضه خوانی در باره کارگران شیکاگو، دلیل خیزش یا پیام آنان به همزنجیران در دنیا و در تاریخ نیست، سخن از وضع حاضر جنبش کارگری و دستور کار روز آن برای پیگیری و پیشبرد کارزار طبقاتی ضد سرمایه داری است. برای اینکه روز اول ماه مه روز کارگر شود، باید جنبش کارگری جهانی خود را از گندزار تباهیهای انحلال جویانه قرن بیستمی خارج گرداند. کارگران همه جوامع باید جدال روز خویش برای بهبود معیشت، آزادی های سیاسی، حقوق پایه ای انسانی، چالش تبعیضات جنایتکارانه جنسیتی، آلودگی های زیست محیطی، کودک آزاری، زن ستیزی، جنگ و جنگ افروزی، نسل کشی و... را با پیکار مستقیم شورائی علیه شیوه تولید و مناسبات اجتماعی پاسدار این فاجعه ها جایگزین کنند. روز کارگر بدون این رستاخیز، بدون این جایگزین سازی رادیکال هیچ گاه روز کارگر نخواهد شد، اما از همین امروز، از اول ماه مه همین امسال می تواند نقطه آغاز پیکار برای تاختن به سوی حصول این هدف گردد. گام نخست این راه قبول دو نکته اساسی است. اول این که خیز عاجل جنبش کارگری برای ی خروج رادیکال از گندزار راهبردهای فاجعه آفرین تا کنونی، یگانه راه رهانی انسان از شر طغیانهای انفجارآمیز تضادهای سرشتی سرمایه داری است. دوم آنکه این برون رفت نه فقط هیچ آلیاژی از اتوپی بافی و رؤیاپردازی ندارد، که واقعی ترین و شدنی ترین استراتژی پیش پای طبقه کارگر و بشریت عصر است. دشواری راه مفروض است، اما قفل کردن فرار از دشواریها به چرخ خوردن در برهوت ها نه فقط راه تقلیل سختی ها نیست که فقط فرسودن، کاهیدن، مباران قدرت خود و لاجرم فروماندگی ماندگار در باتلاق سیاه روزی ها و تباهی ها است. باید دست به کار شد.

قدرت اختاپوسی سرمایه را باید با قدرت سازمان یافته شورائی ضد بردگی مزدی به مصاف کشید. باید با این قدرت در کلیه عرصه های زندگی اجتماعی وارد میدان کارزار شد. عزیمت از کارگر ماندن، همیشه مزدبگیر بودن، قفل زدن زندگی به افزایش مزد و خواست بهبود معاش از سرمایه داران یا دولت سرمایه، انتظار آزادی، حقوق انسانی، رفع تبعیضات جنسیتی یا آلودگی

های زیست محیطی از نظام بردگی مزدی را باید برای همیشه بر سینه دیوار کوبید، به جای مطالبه مزد افزون تر و معیشت بهتر، مانیفست تسلط بر سرنوشت کار، تولید و زندگی را با قدرت متشکل شورائی ضد کار مزدی بر سر سرمایه داران و دولت ها کوبیم، به جای تضرع برای آزادی، حقوق اولیه انسانی، کاهش تبعیضات، مپ قدرت سازمان یافته شورائی ضد سرمایه داری را بر بند، بند نظم سیاسی، مدنی، حقوقی و اجتماعی سرمایه داری فرو باریم. این کار را باید در تمامی کشورها، در همه میدان ها در کلیه قاره ها و اقلیم های جهان موجود شیرازه کار و زندگی روز خویش سازیم.

اول ماه مه را روز همبستگی و نمایش قدرت این جنبش در سراسر جهان سازیم. این همبستگی، همصدائی و همپیوندی انتزاسیونالیستی را در کارزاری متحد و مشترک برای تحمیل خواست های واحد بر نظام بردگی مزدی، در سراسر جهان، در همه کشورها، به نمایش در آوریم. سخن از تغییر ریل ریشه ای جنبش کارگری و اول ماه مه همگن با آن است. روز کارگر متناسب و همساز با این تغییر ریل، روز یا روزهای عروج کارگران دنیا در کمپینی سالانه، سراسری، انتزاسیونالیستی، برای تحقق مطالبات واحد عاجل، در نقطه، نقطه جهان موجود است. برهه زمانی معینی را برای این کمپین انتزاسیونالیستی کارگری و ضد سرمایه داری تعیین کنیم، پیشنهاد کنکرت ما آن است که در نخستین سال، خارج سازی کامل خورد و خوراک، پوشاک، مسکن، وسائل خانه، آموزش، بهداشت، دارو، درمان، مراقبتهای پزشکی، نگهداری معلولان و سالمندان، از هر نوع داد و ستد مالی یا چرخه خرید و فروش را لیست خواست های واحد کل کارگران دنیا در کل کشورها سازیم. کل این مایحتاج باید به طور رایگان در اختیار همه انسانها قرار گیرد.

کمپین انتزاسیونالیستی امسال را بر روی تحقق کامل این مطالبات متمرکز کنیم. اعلام نمائیم که در روز یا روزهای برگزاری کمپین، چرخ تولید و کار را در سراسر جهان از چرخش باز خواهیم داشت، نظم سرمایه را در همه اشکالش مختل خواهیم ساخت، قدرت متحد طبقاتی خود را به صف خواهیم کرد و این قدرت را همزمان در سراسر جهان علیه سرمایه اعمال خواهیم نمود. بیائید روز کارگر را روزی این چنین کنیم، درفش اول ماه مه را با لیست این خواست ها به اهتزاز در آوریم. بر بیرق این روز بنویسیم که کمپین و خواست های ما آژیر شروع جنگ طبقه ما برای نابودی کامل سرمایه داری است. فریاد زینم که در کنار این بیرق می جنگیم. بیرقی که گواه عزم راسخ انتزاسیونالیستی کارگران دنیا برای رهائی فرجامین بشریت است.